MARJOLEIN VAN DER GAAG

Wie met vuur speelt

DE CRIME COMPAGNIE
Crème de la Crime

1
MILOU

Het geluid van haar snel klikkende hakken galmt door de vrijwel uitgestorven stationshal. Hijgend komt Milou naast Babette tot stilstand voor het grote informatiebord. Lange blonde plukken zijn losgeraakt uit haar hoge knot en hangen langs haar verhitte gezicht.

'Yes, we hebben geluk!' schreeuwt haar vriendin harder dan nodig is. 'Kijk, vijf minuten vertraging. Kom mee!'

Babette grijpt de mouw van haar lange, beige zomerjas vast en sleurt haar mee naar perron 19. Milou hapt naar adem. Het wordt hoog tijd dat ze iets aan haar conditie gaat doen, maar ze moet nu even op haar tanden bijten. Dit is de laatste mogelijkheid om vannacht nog met de trein thuis te komen.

Puffend rent ze, zwikkend op haar hoge hakken, achter Babette aan. De glazen wijn spelen haar parten. En waarom heeft ze die onmogelijke pumps aangetrokken en niet een stel hippe gympen, net als haar vriendin? Natuurlijk weet ze het antwoord – Babette is bijna twintig centimeter langer dan zij – maar op dit moment vervloekt ze zichzelf.

De grote wijzer van de klok schuift onverbiddelijk verder. Ze hebben nog minder dan een minuut. Terwijl het voelt alsof haar hart bijna uit haar borstkas knalt, rent Milou de laatste traptreden af. Babette staat inmiddels bij de open treindeuren en gebaart dat ze haast moet maken.

Een deuropening verder slaat een conducteur haar gade. Precies

op het moment dat Milou de trein in springt, klinkt het fluitje. Uitgeput laat ze zich tegen Babette aan vallen, die haar lachend opvangt. 'Je bent een held,' zegt haar vriendin grijnzend.

'Naar beneden?'

Milou haalt haar schouders op en volgt Babette het trapje af. Het is haar om het even.

Net als de stationshal is ook de trein bijna leeg. Een donkere jonge knul met een blauw baseballpetje is de enige andere passagier in de coupé. Babette wijst op een vierzits aan hun linkerhand. Milou knikt. Ze vindt het prima. Ze wil zo snel mogelijk zitten. Haar longen branden en haar voeten doen pijn.

Babette laat zich naast haar op de stoel vallen en haalt een hand door haar lange, donkere krullen. 'Jeetje, wat een mazzel, zeg. Ik had het echt niet grappig gevonden als we een taxi hadden moeten nemen. Dan had ik misschien wel twee avonden voor niks gewerkt.'

Milou knikt. Dat geldt ook voor haar. Zoveel verdient ze nu ook weer niet met haar bijbaantje in het restaurant.

Langzaam komt ze weer op adem. Ze glimlacht en geeft Babette een zachte stomp tegen haar bovenbeen. 'Het was wel echt een topavond, hoor! We moeten vaker op zondag gaan. Het publiek is dan net wat minder kinderachtig.'

Dromerig staart ze uit het raam, waar het nachtelijke landschap aan haar voorbijtrekt. 'Ik geloof dat ik verliefd ben,' zegt ze giechelend.

Babette draait haar gezicht naar haar toe en lacht hardop. 'Serieus? Bestaat er dan toch iemand die het hart van onze ijskoningin kan doen smelten?'

Milou trekt een gezicht. Ze weet heel goed hoe haar vriendinnen over haar denken. Ze vinden haar veel te kritisch. Altijd is er wel iets mis met een jongen. Maar Stan is geen jongen meer. Hij is tien jaar ouder dan zij, hij heeft een serieuze baan en een eigen appartement.

Ze zucht. Ze heeft vanavond heel wat drankjes van Stan gekre-

gen en daarvan moet ze eigenlijk ontzettend nodig plassen. Het treintoilet is alleen haar grootste nachtmerrie.

'Stel je niet zo aan. Die toiletten zijn echt schoner dan ze vroeger waren,' meent Babette als ze haar vriendin vertelt dat ze het echt niet langer kan ophouden. 'De treinreis duurt nog wel een dik halfuur en dan moeten we ook nog fietsen. Ik zou echt even gaan. Gewoon boven die pot hangen en zo weinig mogelijk aanraken.'

Milou knikt. Babette heeft gelijk. Wel trekt ze uit voorzorg haar lange jas met ceintuur uit en gooit hem op de stoel.

'Verstandig, ja.' Haar vriendin grijnst. 'Die wil je niet in de wc-pot hebben hangen.'

Milou rilt. Het is best fris in haar topje en rokje, maar ze is zo weer terug.

'Jij let op mijn spullen, hè?' vraagt ze overbodig.

Babette rolt met haar ogen. Net of dat nodig is in de vrijwel lege coupé. Bijna iedereen is op zondagavond al veel eerder naar huis vertrokken. Dat was wellicht ook voor hen verstandig geweest, maar zij en Babette hoeven morgen pas om tien uur bij hun werkgroep te zijn. Toch is het fijn als haar vriendin haar handtasje met haar telefoon in de gaten houdt. Je weet maar nooit wat voor types er voorbij komen lopen.

Milou duwt de klapdeur open en loopt de paar traptreden op. Haar voeten doen nog steeds verdomd pijn, maar geen haar op haar hoofd die erover denkt om haar pumps uit te doen. Alleen het idee al maakt haar misselijk. Ze kijkt om zich heen. Shit. Voor het toilet moet ze kennelijk nog een stukje verder. Ze trekt aan de hendel om de eerste schuifdeur tussen de oude treinstellen te openen en loopt vervolgens het trapje af en door de volgende coupé. Een oudere, ongeschoren man, die eruitziet als een zwerver en een zware dranklucht verspreidt, hangt slapend in een vierzits. Hij is de enige passagier in dit gedeelte. Milou loopt zo snel mogelijk langs hem. Hopelijk slaapt hij ook nog als ze zo terugkomt. Plotseling voelt ze zich kwetsbaar in haar rokje en topje.

Snel haast ze zich de coupé uit. Gelukkig, hier in het laatste stukje trein is het toilet. Ze haalt diep adem – ze kan maar beter voorbereid zijn op de stank die er waarschijnlijk hangt – en doet de deur open.

Direct ziet ze haar. Milou wil schreeuwen, krijsen, maar er komt geen enkel geluid uit haar keel. Als versteend staart ze naar de jonge vrouw. Ze heeft haar hoofd in een vreemde stand, alsof haar nek geknakt is. Haar lange blonde haren zitten vastgeplakt aan haar gezicht en hals. Overal is bloed. Op de lichtblauwe jas, de spijkerbroek en de witte gympen.

Milou kokhalst. Alles wat ze die avond heeft gedronken en gegeten, komt omhoog. Ze doet een stap naar achteren en grijpt een stalen handgreep vast om niet onderuit te gaan. De wereld draait voor haar ogen. Ze zakt door haar knieën en ze geeft over tot ze alleen nog maar gal spuwt.

Ondertussen voelt ze de trein verder razen. Langzaam gaat Milou weer staan. Haar benen trillen en haar hart bonst wild. Wat moet ze doen? Hulp halen, natuurlijk. Of beter gezegd: alarm slaan. Elke vorm van hulp komt voor deze vrouw te laat.

Plotseling klinken er geluiden. Zijn dat voetstappen? Ja, onmiskenbaar. Ze komen vanboven. Opnieuw slaat de schrik haar om het hart. Wie komt daar aan? Wat als het geen hulp is? Paniekerig kijkt Milou om zich heen. Is dit de moordenaar van deze jonge vrouw? Als dat zo is, wat gebeurt er dan met haar?

Ze moet nu handelen, maar haar hersenen weigeren dienst. De zware voetstappen naderen. Milou durft niet te kijken. Dan ineens lijkt de adrenaline door haar lijf te pompen en ziet ze het. De noodrem. Ze staat er ongeveer naast. Zonder verder na te denken grijpt Milou de rode hendel en rukt die met al haar gewicht omlaag.

Zelf is ze nauwelijks voorbereid op het effect. De trein gaat vol in de remmen. Knarsend en piepend schuren de wielen over de rails. Milou verliest haar evenwicht. Ze wordt hard tegen de wand ge-

smeten en valt. Een helse pijn schiet door haar schouder. Ze gunt zich geen tijd om erbij stil te staan.

Ze krabbelt omhoog, negeert haar eigen kots, die aan haar benen en rokje plakt, en haast zich naar de deuren. De trein rijdt echter nog altijd door. Langzamer, maar nog steeds te snel. Elke seconde lijkt een eeuwigheid te duren.

Eindelijk komt de trein met een laatste schok knarsend tot stilstand. Milou drukt ongeduldig op de knop die de treindeuren moet openen. Ze had verwacht dat dit vanzelf zou gebeuren, maar niets is minder waar. Hoe hard ze de knop ook indrukt – de deuren blijven gesloten.

Shit. Aan de noodrem trekken was misschien wel de allerstomste fout die ze kon maken. Ze tuurt naar buiten, maar kan niet bedenken waar de trein stilstaat. Ergens tussen de weilanden, zo lijkt het.

Vanuit de coupé klinkt hartgrondig gevloek. Wie haar kant ook op wilde komen, die persoon heeft zich vast flink gestoten. Maar dat lijkt hem niet tegen te houden. Het getier is vlakbij. Milou slaat een hand voor haar mond en slikt moeizaam. Wat nu? Wat zijn haar opties? Die zijn er niet. Of toch wel?

Ze staart naar het openstaande toilet. Opnieuw komt een golf van misselijkheid omhoog. Het lichaam van de jonge vrouw is naast de wc gevallen en ligt nu in een vreemde hoek deels onder de wasbak met een been half in de deuropening. Overal is bloed.

Milou haalt diep adem. Een andere keuze heeft ze niet. Ze stapt de kleine ruimte binnen en duwt met haar pump tegen het levenloze been van de jonge vrouw. Daar komt helaas geen beweging in. Shit. Ze bukt razendsnel, tilt het been omhoog en buigt de knie. Godzijdank. Het lukt. Haar ademhaling klinkt gejaagd als ze de deur vastgrijpt en die met alle kracht die ze nog in zich heeft dichtknalt.

Op hetzelfde moment dat ze met hevig trillende handen de deur op slot doet, is er onmiskenbaar iemand aan de andere kant. De persoon rammelt hard aan de deurklink. Gevloek klinkt, waarna

uit alle macht tegen de deur wordt geduwd. De deur piept en kraakt. Gespannen laat Milou zich op de vloer van de toiletruimte zakken en duwt met haar rug tegen de deur. Die mag onder geen beding opengaan.

'Verdomme, doe open!' klinkt een boze mannenstem.

Milou houdt haar adem in. Alle vezels in haar lichaam zijn tot het uiterste gespannen. Ze kijkt om zich heen. Ze moet zich beter schrap zetten. Ze schopt haar pumps uit en plaatst haar voet voorzichtig naast het hoofd van de vrouw, die haar met een lege blik in haar grote groene ogen aanstaart. Milous mond voelt kurkdroog. Wie is deze vrouw en waarom is ze op zo'n gruwelijke manier op het toilet van deze intercity gedood?

Plotseling klinkt er gekraak. De intercom. De conducteur schraapt zijn keel. 'Beste reizigers, hopelijk is iedereen in orde.' De man probeert zijn stem duidelijk zo rustig mogelijk te laten klinken. Hij laat een korte pauze vallen voordat hij verder praat. 'Er is door iemand aan de noodrem getrokken, waardoor de trein abrupt tot stilstand is gekomen. Raakt u vooral niet in paniek en blijft u op uw plaatsen zitten, terwijl wij uitzoeken wat er precies aan de hand is. Wij houden u op de hoogte.'

Milou ademt diep in en weer uit. Het bloed raast door haar aderen. Ze moet zichzelf onder controle zien te krijgen, maar dat is makkelijker gezegd dan gedaan. Ze bevindt zich nota bene met een lijk op het toilet, terwijl achter de deur mogelijk een moordenaar staat.

Ze spitst haar oren. Is hij er nog? Het lijkt stil te zijn. Is de man vertrokken toen hij de conducteur door de intercom hoorde? Zij mag dan als een rat in de val zitten, dat geldt ook voor hem. Zolang de treindeuren niet opengaan, kan hij niet wegkomen. Hij had natuurlijk gedacht dat hij op het volgende station gewoon zou kunnen uitstappen om te verdwijnen in de nacht. Dat zij aan de noodrem heeft getrokken, zal zijn hele plan hebben verziekt. Als er überhaupt sprake was van een plan. Ze staart naar de dode

vrouw. De plas bloed waarin ze ligt, wordt alsmaar groter.

Opnieuw vraagt ze zich af wie de vrouw is. Ze buigt zich voorover en tast voorzichtig in de jaszakken van het slachtoffer. Een bosje met drie sleutels, kauwgom en een lippenstift zijn de enige dingen die ze vindt. Geen identiteitsbewijs, geen telefoon.

Milou leunt weer achterover. Ook al lijkt haar belager bij de wc-deur te zijn vertrokken, ze piekert er niet over om de deur open te maken. Ze zal op de conducteurs moeten wachten. Als die tenminste komen. Hoeveel zouden er zijn op zo'n late trein? Twee? Zij zullen in elk geval totaal niet zijn voorbereid op een gevaarlijke gek die met een mes in de trein rondloopt. Milou is geen expert, maar als ze zo naar het slachtoffer kijkt, is ze ervan overtuigd dat de dader een groot mes bij zich heeft.

Had ze verdorie haar handtas met daarin haar telefoon maar meegenomen naar de wc. Nu kan ze helemaal niets. Haar gedachten gaan naar Babette. Haar vriendin zal zich wel afvragen waar ze in vredesnaam blijft. Ze haalt beverig adem. Plotseling slaat de twijfel toe. Is het wel verstandig om hier maar te blijven wachten? Wat als de persoon die dit op zijn geweten heeft haar met Babette heeft gezien en ook in de gaten heeft dat zij naar de wc is gegaan? Trillend bijt ze op haar lip. Haar hart gaat nog steeds als een bezetene tekeer. De aanblik van deze dode jonge vrouw zegt genoeg. Wie dit heeft gedaan, is knettergek en tot alles in staat. Wat richt hij mogelijk nog meer aan in de trein? Ze moet alarm slaan.

Langzaam krabbelt ze op. Haar benen, rokje en handen kleven van het bloed en haar eigen kots. Onwillekeurig schieten de woorden van Babette door haar hoofd, die hen gelukkig prees dat ze de trein op het nippertje hadden gehaald. Stelletje mazzelaars dat ze waren... Had deze klotetrein maar geen vijf minuten vertraging gehad. Hadden ze maar, geïrriteerd over het hoge geldbedrag dat het hun zou gaan kosten, op een taxi staan wachten.

Milou perst haar lippen op elkaar, ademt diep in en haalt dan de deur van het slot.

2
KARLIJN

Karlijn schrikt wakker van het indringende geluid van haar telefoon. In het donker tast ze naar het toestel, dat op het nachtkastje naast haar bed ligt. Ze wil zo snel mogelijk opnemen. Straks wordt ook Laura in de slaapkamer naast de hare wakker van de luide ringtone. Op het scherm ziet ze Mees' naam verschijnen. Dat kan maar één ding betekenen: het is ergens hommeles. Karlijn schraapt haar keel, terwijl ze ondertussen constateert dat het nog geen twee uur 's nachts is.

'Hoi Mees.' Haar stem klinkt alsof er nog altijd een kikker in haar keel zit. Ze schraapt haar keel nogmaals. 'Sorry, wat is er aan de hand?'

'Jij hebt dus nog niets gehoord,' concludeert de fotograaf.

Karlijn rolt met haar ogen, terwijl ze rechtop gaat zitten in haar bed. 'Nee, dat lijkt me duidelijk,' reageert ze ten overvloede.

'Nou, ik zit al in de auto. Moet ik je oppikken?'

Zuchtend slaat Karlijn het dekbed van zich af en gooit haar benen over de rand van het bed. Het is duidelijk dat ze eruit moet, maar waarom kan Mees nou nooit eens to the point zijn?

'Waar gaan we naartoe?' probeert ze nog maar eens.

'Er staat een trein stil zo'n twee kilometer voor station Veenendaal-De Klomp. Die kwam vanaf Utrecht. Er schijnt iemand aan de noodrem te hebben getrokken. Er zijn ten minste twee doden en een aantal gewonden. Verder heb ik nog geen informatie, maar het klinkt ernstig genoeg.'

'Holy shit, dat kun je wel zeggen, ja.' Meteen is Karlijn klaarwakker.

'Ik sta over vijf minuten voor je deur. Red je dat?'

'Natuurlijk,' reageert Karlijn, waarna ze ineens beseft dat haar collega misschien wel een verkeerd adres in gedachten heeft. 'Wacht even, Mees, je weet dat ik nog steeds bij Laura logeer, hè?'

'Yep,' klinkt het aan de andere kant van de lijn.

Onwillekeurig moet Karlijn glimlachen. Natuurlijk is Mees niet vergeten dat ze weg is gegaan bij Daan. Als er iemand vond dat het hoog tijd werd dat ze een punt achter haar relatie zette, was hij het wel. Volgens haar vriendin Laura puur eigenbelang, maar Karlijn betwijfelt dat. Mees en zij kunnen gewoon goed met elkaar overweg. Bovendien is Mees wat haar betreft absoluut geen datingmateriaal. Voor zover ze weet, heeft hij in elk stadje wel een ander schatje en ze is zeker niet van plan aan zijn lange lijst van veroveringen te worden toegevoegd.

Nog geen vijf minuten later stopt Mees in zijn zwarte Volkswagen Golf voor de deur. Karlijn haast zich naar buiten en trekt de voordeur zachtjes dicht. Ze heeft enkel wat water in haar gezicht geplensd, haar blonde lange haar samengebonden in een slordige paardenstaart en haar nachtkleding verruild voor een makkelijke outfit: spijkerbroek, trui en gympen. Een jas leek haar ondanks het nachtelijke tijdstip niet nodig.

Ze ploft naast haar collega op de passagiersstoel en reikt hem een banaan aan, die ze nog even snel van Laura's fruitschaal heeft gegrist.

'Lekker, dank je. Daar had ik net behoefte aan.' Mees grijnst, haalt de banaan uit zijn schil en mikt de schil op het matje bij haar voeten.

Karlijn schudt geamuseerd haar hoofd. Mees' auto is werkelijk een zwijnenstal. Overal liggen lege flesjes, wikkels en verpakkingen. Ze begint er maar niet meer over.

Ze pakt haar telefoon erbij om te kijken of er ergens al meer informatie over het treinincident te vinden is, maar het nieuws blijkt supervers.

Vragend kijkt ze op naar Mees, die rechts afslaat en zo op de doorgaande weg uitkomt die richting de snelweg leidt. 'Hoe weet jij dit? Ben je getipt? Ik neem aan dat je niet midden in de nacht vanuit bed de 112-meldingen in de gaten ligt te houden?'

Mees schudt zijn donkere krullenbol en werpt een korte blik opzij. 'Je kent me, ik heb zo mijn contacten,' zegt hij mysterieus glimlachend.

Karlijn haalt haar schouders op. Het zal wel. Mees komt als fotograaf op zoveel plaatsen en spreekt zoveel mensen binnen het politiekorps met grote regelmaat dat het haar inderdaad niet zou verbazen dat hij bij wijze van vriendendienst als eerste wordt getipt. Voor een nieuwsfotograaf is er natuurlijk niets belangrijker dan als eerste ter plaatse zijn. Zelf belt Karlijn als journalist altijd braaf met de afdeling Persvoorlichting van de politie, maar veel wijzer wordt ze daar vaak niet van.

Via de Amsterdamseweg rijden ze Arnhem uit. Als ze op de provinciale weg zijn, trapt Mees het gaspedaal dieper in. De weg is uitgestorven, wat ook niet zo gek is op dit tijdstip. Ze rijden langs sportcentrum Papendal, om enkele ogenblikken later de snelweg in de richting van Utrecht op te draaien.

Mees heeft ondertussen een van zijn favoriete artiesten aangezet. Een voor Karlijn niet te volgen rap van Eminem vult de kleine ruimte.

Karlijn zucht. 'Pff, Mees, is dit echt nodig?'

'Hoezo? Dit houdt ons lekker wakker, toch? Ik heb geen koffie gehad, jij wel?'

Karlijn weet dat ze de discussie toch niet gaat winnen en leunt achterover in haar stoel. Ondertussen vraagt ze zich af wat voor situatie ze straks in vredesnaam zullen aantreffen. De informatie die Mees heeft doorgekregen, is ronduit alarmerend. Wat kan er zijn

gebeurd? Zijn de slachtoffers gevallen doordat er aan de noodrem is getrokken en de trein abrupt tot stilstand is gekomen of was er iets aan de hand in de intercity en is er daarom een noodstop gemaakt?

Bij de afslag Veenendaal stuurt Mees zijn auto de snelweg af.

'Weet je hoe we op de juiste plek komen? En kunnen we er sowieso wel met de auto in de buurt komen?' vraagt Karlijn, terwijl ze het geluidsniveau van de muziek wat omlaagdraait.

Mees haalt nonchalant zijn schouders op. 'Ik weet het niet. We gaan het vanzelf merken.'

Karlijn knikt. Ze is blij dat ze samen met Mees op pad is en niet alleen. Ze heeft geen idee hoe ze zou moeten rijden en ze houdt er helemaal niet van om zo midden in de nacht in haar eentje te moeten spoorzoeken.

Amper een halfuur nadat Mees haar wakker belde, staan ze stil bij het NS-station Veenendaal-De Klomp. Het station ziet er donker en verlaten uit en op de nabijgelegen parkeerplaats staan maar een paar auto's. Hier is niets te merken van het drama dat zich kennelijk amper twee kilometer verderop heeft afgespeeld.

Mees wijst op het navigatiescherm in zijn auto, dat duidelijk de route laat zien die het dichtst langs het treinspoor loopt. 'Ik denk dat we deze weg het beste kunnen volgen. Maar even wachten. Ik moet pissen als een reiger.'

Terwijl de motor nog draait, stapt Mees uit en loopt een stukje bij zijn auto vandaan. Karlijn kijkt hem hoofdschuddend na. Gelukkig heeft hij wel het fatsoen om het portier dicht te gooien en niet meteen naast de wagen, vol in haar zicht, zijn broek open te ritsen. Ze draait haar hoofd weg en is net bezig om op haar telefoon nogmaals het laatste nieuws te checken als de deur alweer opengaat.

'Zo, jij bent snel,' zegt Karlijn zonder op te kijken.

Plotseling schiet de auto vol gas vooruit. De motor brult. Karlijns lichaam wordt vol tegen de stoelleuning gedrukt. 'Jezus, doe even normaal,' gilt Karlijn, terwijl ze opzijkijkt en haar smartphone op

de vloer van de auto laat vallen. Haar hart slaat een slag over. Wie is dit? Waar is Mees?

Een knul met zwarte kleding, een zwart petje en een bleek, pokdalig gezicht kijkt verbeten naar de weg. Heel even werpt hij een blik opzij. 'Bek houden, jij,' bijt hij haar toe. Zijn stem klinkt opvallend schor, alsof hij nachten heeft doorgehaald.

Karlijn drukt zich tegen het portier. Ze heeft geen idee wat ze moet doen. Haar hersenen hebben kortsluiting. Ze moet uit de auto zien te komen, maar hoe? Deze gast is knettergek. Met een noodvaart vliegen ze over de weg. Ondertussen rommelt de jongen, die hooguit twintig zal zijn, in zijn *crossbody*-tas. Karlijn krimpt nog verder ineen als ze het stilettomes ziet dat hij eruit haalt. Het mes zit onder het bloed en nu pas ziet ze dat ook de handen van de knul onder het opgedroogde bloed zitten. Haar keel trekt samen. Plotseling valt het kwartje. De intercity. De doden. Ze had nog geen idee en dacht vooral aan een ongeluk. Wat moet ze in vredesnaam doen? Kon ze maar alarm slaan, maar haar telefoon ligt bij haar voeten en die durft ze niet te pakken.

'Alsjeblieft. Stop de auto. Laat me er gewoon uit,' hoort ze zichzelf paniekerig jammeren, terwijl de knul op veel te hoge snelheid de bocht naar rechts neemt.

Haar smeekbede heeft niet het gewenste effect.

'Ik zei: bek houden, bitch,' reageert de jongen agressief, terwijl hij met de stiletto een steekbeweging naar haar gezicht maakt. De ijskoude en tegelijkertijd opgefokte blik in zijn helderblauwe ogen zorgt ervoor dat ze bijna geen adem meer durft te halen. Zijn pupillen zijn extreem verwijd. Ze weet zeker dat hij onder de drugs zit. Dit kan gewoon niet goed aflopen.

Allerlei gedachten schieten door haar hoofd. Maar ze moet vooral denken aan haar vader en haar broer. Zo kort na het overlijden van haar moeder kunnen ze niet weer zo'n vreselijke klap te verwerken krijgen. Tranen wellen op in haar ogen. Ze ziet geen enkele uitweg en begint zachtjes te huilen.

Terwijl hij het gaspedaal nog dieper indrukt, kijkt de creep opnieuw zwaar geïrriteerd opzij. 'Jezus, stomme trut! Ik ben helemaal klaar met dat gejank. Ik maak je af.'

Door haar tranen heen ziet Karlijn het mes ongecontroleerd op zich afkomen. In een reflex slaakt ze een oerkreet en gooit ze zichzelf tegen haar belager aan.

'Verdomme!' schreeuwt de knul.

De auto begint gevaarlijk te slingeren. De jongen probeert nog bij te sturen, maar dat is zinloos. De wagen raakt in een slip en begint om zijn as te tollen, precies op het moment dat er een tegenligger aankomt. Karlijn gilt. Instinctief slaat ze haar armen om haar hoofd om de klap op te vangen.